

Αλληλεγγύη... γιατί χανόμαστε

Της ΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΜΠΟΥΜΠΟΥΚΑ

Έναν μικρό θρίαμβο της κοινωνικής αλληλεγγύης πάνω στα αποκάδια του κοινωνικού κράτους γνωρίζει τον τελευταίο μήνα η Θεσσαλονίκη.

Το Κοινωνικό Ιατρείο, που ξεκίνησε με πρωτοβουλία ενός πυρήνα γιατρών, εξελίσσεται σε μια δομή που εξυπηρετεί καθημερινά εκατοντάδες ασθενείς και υποστηρίζεται από δεκάδες άλλους.

Στεγασμένο στον 1ο όροφο που παραχώρησε το Εργατικό Κέντρο Θεσσαλονίκης στο κτίριό του στην Αισώπου 24 (καλύπτοντας και το κόστος ηλεκτρικού, θέρμανσης), το Ιατρείο λειτουργεί από τις 7 Νοεμβρίου, τις εργάσιμες μέρες. Ο στόχος είναι να καλύψει πρωτίστως τις ανάγκες

ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης των ανασφάλιστων πολιτών, που αυξάνονται με δραματικούς ρυθμούς.

Περίπου 40 οδοντίατροι και 30 γιατροί υποειδικοτήτων στελεχώνουν καθημερινά τις βάρδιες σε ξεχωριστά ιατρεία: οδοντιατρικό (πολλαπλές βάρδιες πρωί, μεσημέρι και απόγευμα), γενικής ιατρικής (κάθε απόγευμα), νευρολογικό, ψυχιατρικό και παιδιατρικό (δύο ή τρεις μέρες την εβδομάδα). Η γραμματειακή υποστήριξη, για ραντεβού με τους γιατρούς (στο 2310520386), στελεχώνεται επίσης από περίπου 20 εθελοντές πολίτες.

Στον ίδιο χώρο έχει οργανωθεί φαρμακείο στελεχωμένο από 4-5 φαρμακοποιούς. Τις προμήθειές τους σε περισσευούμενα φάρμακα προσφέρουν πολίτες και φαρμακοποιοί που παραλαμβάνουν τέτοια υπόλοιπα από τους πελάτες τους. Ένα από τα πιο θετικά μηνύματα του πρώτου μήνα λειτουργίας της δομής ήταν οι πολλαπλασιαστικοί ρυθμοί αύξησης της προσφοράς, χάρη στη θερμή υποστήριξη του εγχειρήματος από την κοινωνία της πόλης. Σωματεία, συνδικάτα, συλλογικότητες και μεμονωμένοι αλληλέγγυοι καλύπτουν τις ανάγκες σε εξοπλισμό, αναλώσιμα κ.α.

Το ίδιο διάστημα, στον αρχικό πυρήνα της πρωτοβουλίας προστέθηκαν επιπλέον περίπου 20 συνεργαζόμενοι ιδιώτες γιατροί που δέχονται, επίσης χωρίς αμοιβή, περιστατικά που χρειάζονται εξειδικευμένες διαγνώσεις και θεραπείες, τις οποίες δεν μπορεί να προσφέρει το Ιατρείο.

Το πόσο μεγάλη ανάγκη ήρθε να καλύψει το εγχείρημα αποτυπώνεται στη διαπίστωση ότι ήδη όλα τα ιατρεία είναι γεμάτα. Στην οδοντιατρική περίθαλψη τα περισσότερα περιστατικά (50-60%) αφορούν μετανάστες. Ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, όμως, αναζητούν κυρίως Έλληνες που έχασαν τελευταία τις δουλειές και την ασφαλιστική τους κάλυψη, άνθρωποι οι περισσότεροι ηλικίας 50-60 ετών αλλά και πάρα πολλοί νέοι.

«Το εντυπωσιακό είναι ότι υπάρχει τεράστια ανάγκη σε φάρμακα, από ασθενείς με χρόνια και βαριά νοσήματα που βρέθηκαν ξαφνικά σε πλήρη αδυναμία. Για παράδειγμα, ασθενείς με ζαχαρώδη διαβήτη ή στεφανιαία νόσο που δεν μπορούν πια να πάρουν τα φάρμακά τους, απευθύνονται σ' εμάς και εμείς τους τα διαθέτουμε», επισημαίνει μία από τους παθολόγους που πρωτοστατούν στο εγχείρημα και οι οποίοι προτιμούν την ανωνυμία. «Με την εφαρμογή του νόμου Λοβέρδου, ειδικά τον τελευταίο χρόνο, διαπιστώνεται η κατάρρευση του δημόσιου συστήματος υγείας. Έτσι, σήμερα δεν είναι μόνο το περιθωριοποιημένο κομμάτι του κόσμου που δεν έχει πρόσβαση σε φάρμακα και νοσοκομεία, όπως συνέβαινε παλιά. Το βλέπουμε να συμβαίνει και σε ανθρώπους του κοντινού μας περιβάλλοντος».

Παρόλο που ανάλογες δράσεις αναπτύσσονται στο πλαίσιο κι άλλων πρωτοβουλιών, η ομάδα της Θεσσαλονίκης τονίζει με έμφαση ότι δεν αποτελούν ΜΚΟ αλλά «μια κινηματική πρωτοβουλία» και πως

δεν κάνουν φιλανθρωπία αλλά αλληλεγγύη σε έναν αγώνα για το δικαίωμα των ασθενών σε δωρεάν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη. Κατά το διάστημα που έστηναν το Κοινωνικό Ιατρείο, πλην του Εργατικού Κέντρου, αναζήτησαν υποστήριξη και στον Δήμο Θεσσαλονίκης και το Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο. Όπως εξηγεί η παθολόγος, ο μεν δήμος δεν γνώριζε καν πόσα ακίνητα διέθετε ώστε να εξετάσει την πιθανότητα να προσφέρει στέγαση στη δομή, το δε ΑΠΘ δεν ενεπλάκη αλλά φέρεται να προσανατολίζεται σε μια ανάλογη δράση για τους ανασφάλιστους φοιτητές. Όσο για τον Ιατρικό, τον Οδοντιατρικό και τον Φαρμακευτικό Σύλλογο της πόλης, εκτιμάται ότι αντιμετωπίζουν το εγχείρημα με «ανοχή», όχι δηλαδή ως κάτι ανταγωνιστικό αλλά και χωρίς να το υποστηρίζουν άμεσα.